

РЕШЕНИЕ

№ 871

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разглежда докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100901689 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от „С.“ ЕООД, с която са предявени срещу „Ю.Б.“ АД иски с правно основание чл.59 ЗЗД. Твърди се от ищеца, че на 22.06.2017 г. между К.С.С. и ответника е сключен договор за кредит, по който е отпусната сумата от 88 000 лв., а за обезпечение на вземанията на банката е учредена от длъжника договорна ипотека върху апартамент N 7, находящ се в гр.София, ж.к.“Младост-1“, *****, със застроена площ от 73,57 кв.м. Сочи се, че на 07.08.2012 г. ищецът е сключил с длъжника С. договор за продажба, по който е придобил собствеността върху ипотекирания в полза на банката ответник имот, която през 2013 г. се е снабдила със заповед по чл.417 ГПК срещу длъжника. Поддържа се, че въз основа на издадения по заповедта изпълнителен лист е било образувано изп.дело N 20168580400947, по което е била извършена публична продажба на имота при цена от 180 653 лв., от която в полза на ответника като вискател е разпределена сумата от 43 140,87 лв., а разности на съдебния изпълнител е разпределена сумата от 3 066,56 лв. Според ищеца ответникът се е обогатил без основание със сумата от 43 140,87 лв., защото с решение от 06.01.2020 г. по т.дело N 536/19 г. на окръжен съд – гр.Пловдив е отхвърлен предявеният от „Ю.Б.“ АД срещу К.С.С. установителен иск по чл.422 ГПК за вземането по заповедта по чл.417 ГПК. Изложени са доводи и за факта, че до 06.12.2017 г. вземанията на банката ответник по процесния договор за кредит са били погасени чрез плащания. Иск се от ищеца ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 43 140,87 лв., с която се е обогатил без правно основание, както и сумата от 3 066,56 лв., която е разпределена като дължими такси в полза на ЧСИ.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва иска с възражението, че е неоснователен, защото предявеният по реда на чл.422 ал.1 ГПК иск е отхвърлен поради

невръчване на поканата за обявяване на предсрочна изискуемост на задълженията по договора за кредит, а не поради плащане и недължимост на претендираните суми. В полза на банката кредитор не се дължат сумите за погасителни вноски, които са с падеж след приключване на устните състезания, а единствено тези с настъпил падеж. Исковете на банката са отхвърлени поради неизискуемост, а не поради недължимост. Влязлото в сила съдебно решение установява основателността на иска към определен момент, но не поражда сила по отношение на вземанията на банката до крайния срок на договора за кредит. Искът не е отхвърлен поради извършени от длъжника погасявания. Поддържа се, че едва след извършеното разпределение на сума от 43 140,87 лв. се погасяват всички вземания на банката, която като ипотекарен кредитор има право да се удовлетвори от стойността на имота до снабдяване с изпълнителен лист. Претендираната от ищеца сума не е получена без основание или на отпаднало основание, а сумата не е недължима. Навежда се довод, че при отхвърляне на иска по чл.422 ал.1 ГПК поради неизискуемост на вземането не се издава обратен изпълнителен лист – чл.245 ал.3 ГПК.

Представен е договор за кредит за покупка на недвижим имот от 22.06.2007 г., от който се установява, че ответникът е предоставил на К.С.С. кредит в размер на 88 000 лв.

Представен е нот.акт за учредяване на договорна ипотека N 138, том XII, дело N , от който се установява, че К.С.С. е учредил в полза на ответника ипотека върху апартамент N 7, находящ се в гр.София, ж.к.“Младост-1“, *****, със застроена площ от 73,57 кв.м. за обезпечение на вземанията по договор за кредит от 22.06.2007 г. в размер на 88 000 лв. заедно с лихвите и таксите.

Представен е нот.акт N 144, том I, дело N 103/2012 г., от който се установява, че К.С.С. е продал на ищеца собствеността върху апартамент N 7, находящ се в гр.София, ж.к.“Младост-1“, *****, със застроена площ от 73,57 кв.м.

Представена е заповед по чл.417 ГПК от 30.05.2013 г. на районен съд –гр.Пловдив по гр.дело N 8827/13 г., с което е разпоредено К.С.С. да заплати на ответника сумата от 91 199,07 лв. – главница по договор за кредит от 22.06.2007 г., лихва в размер на 8 176,52 лв. за периода 03.09.2012 г. – 27.05.2013 г., такси от 151 лв., както и изп.лист от 31.05.2013 г. за присъждане на сумите по заповедта.

Представено е удостоверение от 31.03.2020 г. на ЧСИ У.Д., от в което се сочи, че по изп.дело N 20168580400947 са постъпили на 24.11.2017 г. сумите от 18 000 лв. и от 90 000 лв., преведени от ищеца в качеството на ипотекарен длъжник, а от общата сума в размер на 108 000 лв. в полза на ответника е преведена сума от 100 359,31 лв. По изп.дело е била проведена публична продажба на апартамент N 7, гр.София, ж.к.“Младост-1“, *****, със застроена площ от 73,57 кв.м., а от постъпилата сума в размер на 180 635 лв. на ответника е разпределена сума от 43 140,87 лв., която включва главница от 2 335,31 лв. –лихва и 40 805,56 лв. – законна лихва за периода 29.03.2013 г. – 18.02.2019 г., а на ЧСИ е преведена сума от 3 066,56 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

Установява се от заключението на ССЕ, че по сметка на ответника по процесния договор

за кредит е внесена сумата от 147 850,83 лв. през периода 21.11.2007 г. – 17.01.2008 г., а в тази сума не е включена преведената на 18.02.2019 г. от съдебния изпълнител на ответника сума от 43 140,87 лв., получена от публичната продан през 2018 г. на ипотекирания имот. Вещото лице е констатирало, че задълженията по процесния договор за кредит са били в размер на 146 413,50 лв. и са предсрочно погасени на 06.12.2017 г. – 88 000 лв. главница и договорна лихва от 53 269,70 лв., към която дата е надвнесена сума от 6 581,13 лв. Според в.лице сумата от 43 140,87 лв. не е послужила за погасяване на задължения по процесния договор за кредит, защото към провеждане на публичната продан задълженията са били погасени.

Към настоящето дело е приложено т.дело N 536/2019 г. на окръжен съд – гр.Пловдив.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд са искове с правно основание чл.59 ЗЗД.

По отношение на правната квалификация. От страна на ищеца са повдигнати фактическите твърдения, че продажната цена от публичната продан на неговия имот, ипотекиран за обезпечение на задълженията на К.С.С., е получена от ответника в качеството на ипотекарен кредитор **на отпаднало основание**, защото е отхвърлен предявеният от ответника иск по чл.422 ал.1 ГПК срещу длъжника С.. Тези твърдения не следва да се подвеждат под нормата на чл.55 ал.1, предл.3-то ЗЗД, защото в хипотезата на чл. 418 ал. 1 ГПК заповедта подлежи на изпълнение преди да е влязла в сила, а сумите, събрани по принудителен ред в изпълнителното производство са на основание на издадения съдебен акт - разпореждане за незабавно изпълнение, което не подлежи на проверка в исковия процес - мотивите към т. **9 на ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС**. Основанието за получаване от ответника на процесната сума, получена от публичната продан на притежавания от ищеца ипотекиран за чужд дълг имот, е издадената заповед за незабавно изпълнение, но това основание **не е отпаднало**, макар и искът по чл.422 ал.1 ГПК да е отхвърлен, поради което случаят не попада в хипотезата на чл.55 ал.1, предл.3-то ЗЗД.

Следва да се спомене, че същинското правно „основание“ по смисъла на чл.55 ал.1 ЗЗД е процесният договор за кредит, обезпечен с ипотека, и възникналото по него правоотношение, но ищецът не твърди договорната връзка да е развалена или унищожена с обратна сила.

В мотивите на т.6 от **ТР № 4 от 11.03.2019 г. по тълк.д. № 4/2017 г. на ОСГТК на ВКС** е прието, че нормата на чл.245 ал.3 ГПК „дава израз на един от основополагащите принципи в гражданското право - за предотвратяване на **неоснователно размястване на блага** от имуществената сфера на едно лице в тази на друго“. Доколкото ищецът не е бил страна в производството по иска с правно основание чл.422 ал.1 ГПК, той няма право да иска на

основание чл.245 ал.3 ГПК издаване на обратен изпълнителен лист за получените от вискателя /ответника/ суми. В този случай защитата на ищеца срещу неоснователното имуществено разместване може да се реализира само чрез иска по чл.59 ЗЗД.

За пълнота на изложението следва да се спомене, че в т. 13 от ТР 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС, са разграничени само четири хипотези, при които се издава обратен изпълнителен лист на ответника по отхвърлен иск с правно основание чл. 422 ГПК - 1. невъзникване на вземането, 2. недействителност на основанието, погасяване на вземането по давност, 4. доброволно погасяване на вземането, независимо от способа за това. В случая не се твърдят подобни факти, но следва да се отбележи, че по твърдения на ищеца погасяването на задълженията по издадената срещу С. заповед по чл.417 ГПК е настъпило на 06.12.2017 г., т.е **след образуване** на изп.дело N **20168580400947** на ЧСИ Д. за принудителното събиране на вземанията, поради което не е налице „доброволно погасяване“ по вложения в ТР смисъл.

Твърдението на ищеца, че липсва основание за имуществено разместване, следва да се подведе под нормата на чл.59 ЗЗД, доколкото не е отпаднало с обратна сила правното основание за получаване на процесната сума от ответника – договор за кредит, обезпечен с ипотека. Хипотезата на чл.55 ал.1, предл.1-во ЗЗД не може да намери приложение, доколкото процесната сума **не е платена директно** от ищеца на ответника, а е платена от съдебния изпълнител на ответника с цената, получена от проданта на имота на ищеца. В хипотезата на чл.55 ал.1, пред.1-во ЗЗД полученото без основание се връща на този, който е престира, но в случая съдебният изпълнител е превел процесната сума на ответника, т.е налице **„опосредено“** имуществено разместване. Субсидиарният иск по чл.59 ЗЗД е единственият път за защита на ищеца относно преведената от съдебния изпълнител на ответника сума, получена от проданта на имота на ищеца.

По същество. Установи се от договор за кредит за покупка на недвижим имот от 22.06.2007 г., че ответникът е предоставил на К.С.С. кредит в размер на 88 000 лв. срещу задължението за връщане на сумата на разсрочени вноски и плащане на възнаградителна лихва. За обезпечение на вземанията на банката за главница от 88 000 лв. и за лихви е била учредена от длъжника ипотека върху апартамент N 7, находящ се в гр.София, ж.к.“Младост-1“, ***** – нот.акт N 138, том XII. След учредяване на договорната ипотека длъжникът е прехвърлил на ищеца собствеността върху ипотекирания имот с нот.акт N 144, том I, д. N 103/2012 г.

За да се прецени дали е налице неоснователно обогатяване по смисъла на чл.59 ЗЗД, следва да се провери какъв е бил размерът на задълженията на длъжника К.С.С. към вискателя /ответника/ към плащането на 18.02.2019 г. по разпределението на съдебния изпълнител и какъв е размерът на получените от ответника суми по процесния договор за кредит. В обстоятелствената част на исковата молба изрично е въведено като фактическо основание на иска твърдението, че още към 06.12.2017 г. вземанията на ответника като ипотекарен кредитор са били погасени чрез плащане, поради което този правнорелевантен за вземането по чл.59 ЗЗД факт подлежи на установяване при условията на пълно и главно доказване.

Ищецът има качеството на собственик на ипотекиран за чужд дълг имот – чл.151 ал.2, вр. с чл.177 ЗЗД. В това си качеството ищецът е длъжен да търпи насочването на изпълнението върху имота за удовлетворение на вземанията на ипотекарния кредитор /ответник/ срещу длъжника К.С.С.. Получената цена от публичната продажба на процесния имот има основание да се получи от ответника в качеството на ипотекарен кредитор, но само за да се изпълни обезпечителна функция на ипотека по отношение на вземането му по договора за кредит, за което е издадена заповедта по чл.417 ГПК.

В полза на ответника е била издадена срещу К.С.С. заповед по чл.417 ГПК от 30.05.2013 г. на районен съд –гр.Пловдив по гр.дело N 8827/13 г., а след подадено срещу заповедта възражение е било образувано производство по иск с правно основание чл.422 ал.1 ГПК. С влязло в сила решение от 06.01.2020 г. на окръжен съд –гр.Пловдив по т.дело N 536/2019 г. предявеният от кредитора /ответник по настоящето дело/ иск по чл.422 ал.1 ГПК срещу длъжника К.С.С. е отхвърлен за сумата от 91 199,07 лв. – главница по процесния договор за кредит, за сумата от 8 176,52 лв. – договорна лихва за периода 03.09.2012 г. – 27.05.2013 г. и за законна лихва от 29.05.2013 г. Както се спомена по-горе, ищецът не е бил страна в производството по чл.422 ал.1 ГПК, поради което няма право да иска на основание чл.245 ал.3 ГПК издаване на обратен изпълнителен лист.

Постановеното решение по иска с правно основание чл.422 ал.1 ГПК е влязло в сила и е породило на основание чл.298 ал.1 ГПК сила на пресъдено нещо. Формираната сила на пресъдено нещо обхваща вземането до 14.11.2019 г., както и правопораждащите правоотношения факти, но и правоизключващите и правоунищожващите възражения на длъжника срещу правнорелевантните факти – за нищожност на клаузи от договора поради неравноправност.

Отговорността на ищеца в качеството на собственик на ипотекиран за чужд дълг имот е предпоставена от съществуването на задължението на К.С.С. към ипотекарния кредитор - ответника. Ето защо, след като със сила на пресъдено нещо е отречено съществуването на вземането към приключване на устните състезания на 14.11.2019 г., ищецът има право да се позове в отношенията му с ипотекарния кредитор на установеното със съдебното решение. Това становище е възприето и в правната доктрина -С., Ж., М., А., С., О., П., В., И., Р. **„Българско гражданско процесуално право“**, 2012 г., стр.365-366 – *„Казаното важи и за положението на трето лице, дало своя вещь в залог или ипотека за чужд дълг.“*. Формираната сила на пресъдено нещо се простира и по отношение на правоизключващото възражение на длъжника К.С.С. за нищожност поради неравноправност на клаузите от договора за кредит относно възнаградителна лихва, на основание на които банката /ипотекарният кредитор/ е увеличавала размера на възнаградителната лихва, както и клаузите за „капитализация“ на дълга. Ищецът в качеството на собственик на ипотекиран за чужд дълг имот на основание чл.151 ЗЗД има право да се позове на нищожност на неравноправните клаузи от договора за кредит. Това означава, че съдът в настоящето производство следва да се приеме в отношенията между ищеца и ответника, че към **14.11.2019 г.** /приключване на устните състезания/ не са съществували в полза на ответника

вземания срещу длъжника С. по процесния договор за кредит, както и да приеме за доказано, че по процесния договор за кредит са извършени плащания в размер на 147 341,60 лв., които погасяват изцяло главницата по договора за кредит.

Доказателственият извод за извършени по процесния договор погасителни плащания в размер на 147 341,60 лв. се подкрепя и от направените от в.лице фактически констатации в неоспореното заключение на ССЕ. Към превеждане на сумата на 18.02.2019 г. по разпределението, а и към приключване на устните състезания на 14.11.2019 г., не е бил настъпил крайният срок на договора за кредит, поради което в настоящето производство следва да се прецени дали след тези дати са съществували непадежирали и непогасени задължения за договорна лихва. Ако се установи, че след 14.11.2019 г. са съществували задължения с ненастъпил падеж, не може да се приеме, че е налице неоснователно обогатяване. Това е така, защото получената от публичната продан сума ще послужи за погасяване на вземанията с ненастъпил падеж, което по същество би представлявало предсрочно погасяване на задълженията по договора за кредит.

От неоспореното заключение на ССЕ се установява, че при неотчитане на неравноправните клаузи от договора за кредит относно размера на възнаградителната лихва и анексите за „капитализация“, които са приети за нищожни с решение от 06.01.2020 г. на окръжен съд –гр.Пловдив по т.дело N 536/2019 г., всички вземания по процесния договор за кредит са възлизали на 141 269,70 лв. /88 000 лв. главница и 53 269,70 лв. договорна лихва/ и са били погасени чрез плащане към **06.12.2017 г.**

При тези факти съдът намира за установено, че към превеждане на сумата на 18.02.2019 г. по разпределението на ЧСИ Д. по изп.дело N 20168580400947 в полза на ответника в качеството на ипотекарен кредитор **не са съществували** вземания срещу длъжника К.С.С. по процесния договор за кредит – вземанията са погасени чрез плащане още към 06.12.2017 г. След като в полза на ответника в качеството на ипотекарен кредитор не са съществували вземания по договора за кредит, съдът намира, че ответникът се е обогатил без основание с преведената от съдебния изпълнител по разпределението сума от 43 140,87 лв. Тук следва да се спомене, че разпределението на съдебния изпълнител не отпада с обратна сила в резултат на решението от 06.01.2020 г. на окръжен съд –гр.Пловдив по т.дело N 536/2019 г.

Тъй като вземането на ответника в качеството на ипотекарен кредитор по процесния договор за кредит е било погасено още към 06.12.2017 г., не е налице основание получената от публичната продан сума да се преведе на 18.02.2019 г. от съдебния изпълнител по сметка на ответника. Това е така, защото с погасяване на вземането на ответника по договора за кредит, настъпило на 06.12.2017 г., се погасява и учредената за обезпечението му ипотека върху имота на ищеца. Ипотечното право на ответника има акцесорен характер, поради което погасяването на обезпечения с ипотека главен дълг има качеството на правопогасителен факт по отношение на акцесорното ипотечно право. След като още на 06.12.2017 г. е настъпило погасяване на главния дълг по процесния договор за кредит и на учредената за неговото обезпечение ипотека, ответникът след тази дата е престанал да има качеството на ипотекарен кредитор. Това означава, че ответникът след 06.12.2017 г. не е

имал право на основание чл.173 ал.1 ЗЗД да се удовлетвори предпочтително от цената на притежавания от ищеца имот.

Погасяването на главния дълг и погасяването на учредена за неговото обезпечение ипотека върху притежавания от ищеца имот сочат, че с получаване от ответника на сумата от 43 140,87 лв., получена от публичната продажба на имота, е настъпило неоснователно имуществено раз местване на блага. Преведената от съдебния изпълнител на ответника сума не е в състояние да послужи за погасяване на обезпечения с ипотека дълг по процесния договор за кредит, защото погасяването на дълга е осъществено още на 06.12.2017 г., когато е погасено и ипотечното право.

С решение № 186/26.05.2014 г. по гр. д. № 5886/2013 г., IV г.о. и решение № 99/28.06.2012 г. по гр. д. № 667/2011 г., II т.о. на ВКС е прието, че постъпилите суми по сметката на съдебния изпълнител принадлежат на длъжника и имат характер на депозитни суми. Процесната сума е постъпила по сметка на съдебния изпълнител от публичната продажба на притежаван от ищеца имот, поради което тази сума е на ищеца, а не на длъжника. Получената цена от публичната продажба на имота по аргумент от правилото на чл.482 ал.3, изр.2-ро и на чл.177 ЗЗД е следвало да се върне от съдебния изпълнител на ищеца, който е собственик на имота и притежава получената от продавката цена.

В подкрепа на извода, че сумата от продавката е следвало да се върне на ищеца, е **решение № 6 от 21.04.2016 г. по гр.д. № 2361/2015 г., Г. К., III Г. О. на ВКС**, в мотивите на което е прието, че „на приобретателя на ипотекирания имот, който не е лично задължен към кредитора“ следва да се даде от съдебния изпълнител сумата, представляваща разлика в цената на имота и дълга, когато цената на продажбата на публична продажба на имот е по-голяма от размера на дълга. Тъй като това не е сторено от съдебния изпълнител, защото сумата е била преведена на ответника, тази сума подлежи на връщане от ответника на ищеца поради общото правило на чл.59 ЗЗД.

Ответникът с получаване на процесната сума се е обогатил без основание за сметка на ищеца, който при погасен чужд дълг е имал право да получи от съдебния изпълнител цената от продажбата на собствения си имот. Липсва правно основание, което да оправдава получаването от ответника на процесната сума, защото към датата на извършване на превода от съдебния изпълнител /18.02.2019 г./ вземанията му са били погасени, както и учредената за тяхно обезпечение ипотека. Следва да се спомене, че разпределението на съдебния изпълнител е изготвено преди постановяване на решението по иска с правно основание чл.422 ал.1 ГПК, в което съдът е приел за нищожни поради неправомерност договорни клаузи относно размера на възнаградителната лихва.

Липсата на чужд дълг и на ипотечно право към превеждане на сумата от съдебния изпълнител на 18.02.2019 г. е пречка за възникване в полза на ищеца на суброгационно право по чл.155 ал.1 ЗЗД, респ. по чл.178 ЗЗД, срещу длъжника. Това е така, защото възникването на суброгационно право в полза на ищеца е обусловено от удовлетворението на чуждия дълг с цената от имота, но в случая с получената от продавката на имота сума не е удовлетворено вземането на ответника, доколкото то е било погасено още на 06.12.2017 г. В

този случай за избягване на неоснователното имуществено разместване следва да се приложи субсидиарната хипотеза на чл.59 ЗЗД, в която легитимиран да отговоря е ответникът, който е получил от съдебния изпълнител сумата в размер на 43 140,87 лв.

Като краен извод – ищецът е собственик на имот, ипотекиран за обезпечение на вземания на ответника срещу К.С.С. по договор за кредит. Имотът е бил изнесен на публична продажба за принудителното събиране на вземанията на ответника, но в хода на изпълнителното производство вземанията са погасени. Към разпределението на получената от проданта цена, вземанията на ответника са били погасени, както и ипотечното право, даващо му на основание чл.173 ал.1 ЗЗД право да се удовлетвори от цената на притежавания от ищеца имот. В този случай получената от проданта на имота сума е следвало да се върне от съдебния изпълнител на ищеца, който е собственик на продадения имот, но е била преведена на ответника, който няма право да я получи. Така ответникът с получаване от съдебния изпълнител на сумата в размер на 43 140,87 лв. се е обогатил без основание за сметка на ищеца, защото получената сума не е послужила за погасяване на дълга на С. по договора за кредит, поради което искът по чл.59 ЗЗД е основателен.

Искът за сумата от 3 066,56 лв., която е разпределена като дължими такси в полза на ЧСИ, следва да се отхвърли. Нормата на чл.79 ал. 2 ГПК предвижда, че когато разноските по изпълнението не са внесени от вискателя, те се събират от длъжника, който съгласно общото правилото понася разноските. Това означава, че длъжникът по изпълнението К.С.С. е задължен за заплащане на разноските /внесени авансово или не/, **а не вискателят**. При извършеното разпределение сумата от 3 066,56 лв. е отнесена към разноските по изпълнението по сметка на съдебния изпълнител, но това са разноски, които са за сметка на длъжника, а не са дължими от вискателя. В този случай е изключена възможността за неоснователно обогатяване на ответника вискател, защото с тази сума не е изпълнено негово задължение за такси. С тази сума е погасено задължението за такси на длъжника по изпълнението - С.. Сумата в размер на 3 066,56 лв. нито е получена от ответника, нито с нея е погасено негово задължение за такси в изпълнението.

Изпълнителното производство е приключило преди влизане в сила на решението за отхвърляне на иска по чл.422 ал.1 ГПК, а изпълнението не е било прекратено на основание чл.422 ал.3 ГПК. Към изготвяне на разпределението и отнасяне на сумата от 3 066,56 лв. към разноските по изпълнението по сметка на съдебния изпълнител разноските са дължими от длъжника по изпълнението - С.. В този случай не е налице неоснователно имуществено разместване на блага, водещо до обогатяване на ответника за сметка на ищеца.

Доколкото съдът не е сезиран с иск за непозволено увреждане от поведението на „мним вискател“, нарушаващо правилото на чл.3 ГПК или друго императивно правило, респ. с иск по чл.441 ГПК, извън предмета на спора е дали извършените изпълнителни действия след погасяването на дълга са противоположни и водят ли до възникване на вреда за ищеца.

С оглед на изложеното съдът намира, че искът по чл.59 ЗЗД за сумата от 43 140,87 лв. следва да бъде уважен, а искът за сумата от 3 066,56 лв. да се отхвърли.

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ю.Б.“ АД, ЕИК *****, гр. София бул. „*****, да заплати на „С.“ ЕООД на основание чл.59 ЗЗД сумата от 43 140,87 лв. – получена на 18.02.2019 г. по разпределение на ЧСИ У.Д. по изп.дело N 20168580400947 на суми, постъпили от публична продан на притежаван от „С.“ ЕООД апартамент N 7, находящ се в гр.София, ж.к.„Младост-1“, *****, със застроена площ от 73,57 кв.м., ведно със законна лихва от 17.08.2021 г. до окончателното плащане, както и съдебни разноси от 6 628,27 лв., като **отхвърля** иска за сумата от 3 066,56 лв. - разпределена в полза на ЧСИ У.Д. като дължими такси по ТТРЗЧСИ по изп.дело N 20168580400947.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____